

La història d'en Quico Sala Tarrès i d'en Manel Sánchez Real, residents a La Roca del Vallès, arrenca fa vint-i-vuit anys, als passadissos de la facultat d'aparelladors: **"En aquells moments hi havia vagues i l'Escola d'Arquitectura estava tancada, de manera que vam optar per matricular-nos en aquesta carrera per seguir un curs pont i així no perdre un any d'estudis"**. Curiosament, els nostres protagonistes deuen el seu encontre a l'alfabet: **"Com que els cognoms de tots dos comencen per essa, a l'hora de constituir els grups per fer els treballs ens posaven junts"**.

Ja convertits en arquitectes, aquests dos catalans van seguir treballant plegats, si bé cadascú estava empleat en una empresa diferent: **"Teniem un despatx on de tant en tant rebíem encàrrecs d'amics i parents"**. Tanmateix, **"va arribar un moment en què el volum de feina va ser prou interessant com per poder deixar els nostres respectius llocs de treball. Vam començar tots dos sols, però ara l'estudi, constituït per set persones, ha crescut el suficient per satisfer les nostres aspiracions"**.

L'experiència ha donat els seus fruits: **"Després de vint anys, ens enfrontem als reptes amb més seguretat. Coneixem més la persona que tenim al davant. Al principi, és molt difícil saber què és exactament el que vol el client. Quan t'encarreguen un projecte, estàs fent una mena de contracte, perquè l'objectiu és que el resultat t'agradi a tu i al client. Tampoc no es tracta de renunciar a tot en funció del que ell et demana"**. Vet aquí una anècdota: **"Una vegada un client ens va exigir una cuina de trenta-cinc metres, senzillament perquè la seva cosina en tenia una de trenta-quatre. Aquell projecte no el vam fer, finalment"**. Per sort, es pot girar la truita: **"Hi havia un matrimoni al qual vam proposar afegir un detall al vestíbul de casa seva. La senyora s'hi oposava, però van acabar accedint-hi i ara aquella dona és qui fa més publicitat del nostre estudi, i és que quan va veure el resultat final va quedar meravellada"**.

En Quico apunta que **"hem evolucionat pel que fa al tipus de client. Al principi en teníem més de particulars, mentre que ara predominen els promotors, que saben molt bé el que volen. N'hi ha que fa més de trenta anys que es dediquen al sector, i això es nota"**. Segons en Manel, la visió que el client té de l'arquitecte tampoc no és la mateixa que als anys 70: **"Se'ns ha considerat recaptadors d'impostos. Actualment, el particular continua pensant que el fet d'acudir a nosaltres és obligatori, i que amb el seu constructor sol ja se'n sortiria. El promotor, en canvi, confia cada cop més en nosaltres, fins al punt que la nostra tasca ja no consisteix únicament a distribuir l'edifici, sinó a gestionar aquell immoble fins al moment de la venda"**. Satisfet, el seu soci ens parla de **"promotors que ens demanen l'opinió sobre un determinat solar que els han ofert. Tant de bo tots fossin així"**.

"El mateix col·lectiu d'arquitectes ha contribuït que el públic confiés cada cop més en nosaltres", afegeix. **"És clar que la situació que es va viure abans dels Jocs Olímpics, quan els arquitectes vam adquirir tant de protagonisme, hi ha influït: els**

mitjans de comunicació parlaven constantment del gremi i de la seva obra".

Una obra que, en el cas dels nostres entrevistats, té com a escenari Granollers, una vila on, segons en Manel, **"s'han fet moltes coses, tot i que se'n podrien haver fet més i d'una manera més àgil"**. El seu soci argumenta que **"actualment a Granollers no hi ha sòl"**. En aquest sentit, en Manel reivindica **"la ciutat mediterrània, que des dels temps dels romans s'ha caracteritzat per la seva densitat. Per relacionar-nos no necessitem un parc de tres hectàrees perdut a la muntanya només perquè hi ha una llei que estableix que un tant per cent de la superfície urbana ha de ser verda. Amb la meitat d'aquell espai els nens ja tenen un lloc per jugar i els avis uns bancs per prendre-hi el sol. I és que en aquest país patim un empatx de lleis"**.

En Quico coneix molt bé el tema, com a membre de l'associació *Petits però ciutadans*, que vetlla **"per la creació d'espais on els infants es puguin trobar a gust, perquè això significa que aquells espais funcionen per a tothom. Des d'allí hem arribat a la conclusió que cal replantejar-se l'ús que donem a la ciutat, cal humanitzar-la: la circulació dels cotxes s'ha de limitar a les zones perifèriques, i el centre ha de ser per a la gent"**. I ens ho demostra amb detalls tan senzills com que **"els bancs d'una plaça han d'estar disposats en forma de U, perquè es d'aquesta manera que s'afavoreix el diàleg. Hi ha espais amb uns bancs de disseny preciosos, però la seva situació no és l'adequada"**. El nostre convidat encara va més enllà: **"La ciutat és perillosa"**.

Per a en Manel, a la ciutat de Barcelona **"hi ha massa inèrcies. Li vaig sentir dir a en pere Duran Farell que quan un funcionari es limita a aplicar la llei sense pensar és una cosa terrorífica i tenia un gratat de raó. I és que encara ens trobem en alguns municipis catalans tècnics que et diuen que tal cosa o tal altra no es pot fer perquè es limiten a interpretar literalment la normativa. Per a això no cal ser arquitecte, n'hi ha prou amb saber llegir. Cal que trenquem aquestes dinàmiques que ens porten a l'estancament"**.

En Quico creu que els despatxos professionals no han de caure en aquest parany: **"Cal prendre algun risc, és més estimulant. Els estudis petits ho tenim cada vegada més difícil. Cada cop es necessita més especialització i més equip. Una bona opció és que diferents professionals es comuniquin, sense necessitat de treballar en un mateix despatx. Només cal que estiguin en contacte i en un moment donat tinguin la possibilitat de col·laborar. Internet és una eina útil per aquesta manera de treballar"**.

Una eina que coneixen molt bé les noves generacions, com és el cas de les dues filles d'en Manel, l'Anna i la Dúnia, i de la Núria, que és la filla d'en Quico. Tots dos socis ens expliquen amb certa rebança que **"cap d'elles no es vol dedicar a l'arquitectura"**. Potser els seus pares no tindran el plaer d'orientar-les en aquesta branca del saber, però estem segurs que les faran partícips de l'humanisme que tant en Manel com en Quico ens han transmès al llarg de l'entrevista.



“Cal replantejar-se l’ús que donem a la ciutat. Cal humanitzar-la: s’ha de limitar la circulació dels cotxes a les zones perifèriques i deixar els centres per a la gent”

Quico Sala i Manel Sánchez - Granollers (Vallès Oriental)